

עלון מס' 349 | פרשת חיי שרה | חשון תשפ"ה

שלהבת

מ'סודם של הגאון ר' שמשון דוד פנקוס זצוק"ל והגאון ר' עזריאל טאובר זצוק"ל

העצמה אישית תורנית

לקבלת העלון במייל יש לשלוח בקשה לכתובת:
e.shalhevet@gmail.com

קול שלהבת
KOL SHALHEVES

ניתן להאזין לשיחות המרתקות
בנושאים:

חינוך
יעוץ נישואין
אמונה
השקפה
ועוד נושאים מגוונים

באידיש, עברית ואנגלית

בקול הלשון:

03-6171103

073-2951103

במחיר שיחה רגילה

בחייל קול שלהבת:

929.222.9900

דבר המערכת

איך יתכן שכל שני חיי שרה שווים לטובה... והרי אדם לא עומד באותו מקום???

התורה אומרת לנו ששרה אמנו לאורך כל הקכ"ז שנות חייה... הרי כולם שווים לטובה!!! בת ק' כבת כ', ובת כ' כבת ז'... כלומר: כל החיים שלה מקשה אחת של שלימות...

והשאלה זועקת: מה... שרה אמנו לא עשתה 'שטייגן'?? היא לא התקדמה והתעלתה במשך השנים?? אנחנו יודעים שאדם צדיק לא אמור לעמוד באותו מקום... ואם הוא הצליח בגיל שבע להגיע למידת הזהירות אז בגיל עשרים הוא התקדם עוד שלב למידת החסידות... ובגיל ק' הוא התקדם עוד יותר והגיע למדרגת רוח הקודש... אז להגיד על שרה אמנו שכל החיים שלה שווים לטובה! זה במילים אחרות להגיד שהיא עמדה באותו מקום כל הזמן...

איך זה מסתדר עם החינוך שלנו שאדם צריך להתקדם ולהתעלות כל הזמן??
והתשובה היא: שאכן כן!!! יש פה שתי סוגים של תפקידים!

התפקיד של האיש זה לצאת מהבית לפרנס... ושם!!! ביציאה מהבית יש הרבה דינמיקה... הוא יכול לצאת קצת או הרבה... הוא יכול להביא קצת כסף או הרבה... הוא יכול להתעלות קצת או הרבה... יש הרבה תנודות והרבה מקום לתמרון... אבל האישה שנשארת בבית ? ! ? עיקר העבודה שלו זה פחות להתקדם!!! ויותר להמשיך להיות!!!

בא נגדיר את זה ככה: עיקר העבודה של האיש: זה להתחיל!!! והעבודה של האישה זה לא להפסיק!!! הגמ' אומרת: שמי ששרוי בלא אשה שרוי בלא תורה, בלא טובה, בלא ברכה, בלא שמחה... בלא כלום... טוב... הבנתי, אז הגבר צריך לשכס מתנים ולהתחיל לחזור אחר אבידתו וכן להתחיל להיות שרוי בתורה, וכן להיות כמה שיותר שרוי בברכה ושמחה וכו'... יש פה עבודה... אבל האישה?? האישה היא עצמה התורה, והשמחה, והברכה, כן... זה הרי מה שכתוב שהאישה היא הברכה והשמחה... וכל עוד שהאיש בלעדיה, הוא נשלל מכל זה, אז אם אכן כן... אם האשה עצמה בלי לעשות כלום... היא בעצמה התורה, והיא בעצמה הברכה והשמחה והכל... אז מה יש לה עוד לעשות??

התשובה היא: אל דאגה... לאישה יש עבודה לא פחות קשה מהאיש... היא צריכה בסה"כ להמשיך להיות כזו! לא להרוס את זה!!! לא להשליך את זה מהחלון... האישה עושה את זה בקילומטר... והאישה עושה את זה בלדומם מנוע!!! בלתת לרבש"ע להשפיע בה ולא לקחת ממנו בלא רשות... להסכים לקבל מה' את הטוב ואת היופי ולא לגנוב ממנו את זה,

כל ילדה בת שבע, היא שרה אמנו קטנה!! יש לה את הכל!! היא בת של ה'!! מחוברת לה'!! ואז אבא מגיע ומברך אותה: וישמך אלוקים כשרה רבקה רחל ולאה... שתמשיכי להיות כזו טהורה ונקיה... תמשיכי לתת לה' לנהל אותך... אל תקשקי על הציור היפה של ה'... אם לא תפריעי... אם במשך מאה שנה תתני לה' להשפיע בך ולא תתערבי לו... אז כשתהיי בת ק' זה יהיה כבת כ', ובת כ' כבת ז'... לעומת זאת האישה... אם נגיד לו את המשפטים האלו... הוא יצא גוש בטלה מהלך... הוא באמת לא יתערב לרבש"ע... ישאר במיטה ולא יקיים את מצוות עשה שהזמן גרמא ויתהלך כמו שק ופחא בביתא...

האיש מייצג את חיצוניות התורה!! האישה מייצגת את המנורה... הוא צריך להטיב את הנרות... להאיר את אור התורה החוצה... הוא צריך להוריד את התורה לכל פינה בחיים... אבל האישה מייצגת את פנימיות התורה... היא מייצגת את ארון ברית ה'!! בארון בית ה' לא נוגעים... לא מדליקים עליו ולא מקטירים בו... אז מה כן?? הוא צריך להיות!!! עצם קיומו זה הדבר בעצמו... כל מה שנותן לבית המקדש את השם בית המקדש זה שהוא הבית שבתוכו נמצא הארון... אם הפלשתים יגנובו את ארון ברית ה', אוטומטית משכן שילה ננטש... הוא אפילו לא נחרב... הוא לא צריך להיחרב... כי הוא איבד את כל התוכן שלו... כי כל ענייניו הבית שבו ארון ברית ה' נמצא!!! אם אין ארון ברית ה', אין בית המקדש...

זה התפקיד של אשה!! היא צריכה להיות!! ברגע שהיא היא!! ברגע שהיא נותנת לה' את עצמה... מוכנה להיות פה בשביל... מוכנה לקבל אותו מול בעלה... מול הנתונים של החיים... מוכנה להיות פתוחה לכל שינוי תוכנית והרי הקב"ה כל הזמן משנה את התכניות מרגע לרגע... היא מוכנה להיות כאן איתו... עם ה'... זהו!! זה תפקידה!! היא נמצאת בשיא שלמותה!! ר' עזריאל זצ"ל היה רגיל לומר: שירידת הדורות שייכת לגברים... אצל הגברים

האם התכריכים באמת נראים כ"כ יפים כמו שמלת כלה...??

כידוע: נוהגים להזכיר את יום המיתה בזמן החתונה... זו הסיבה שהכלה לובשת בגדי לבן... לא בגלל שזו שמלת כלה... אלא בגלל שצבע לבן מזכיר תכריכין של מת... ובפרט במצוה טאגין ובקבלת פנים מזכירים תורה ומעשים טובים של שוכני עפר... של האבות שמגן עדן... בקיצור: בחתונה מתעסקים הרבה עם אזור חיוג בית קברות... והנה... בפרשה שלנו רואים את ה'דורשים סמוכים' הזה להדיא... מיד לאחר קבורת שרה, אברהם אבינו ניגש להתעסק עם השידוך של יצחק... ולמה???

כי הנושא של זיווג זכר ונקבה זה התחום שיש בו את הניגוד הכי קיצוני בין שמים לארץ!!! זו פרשת דרכים הכי בולטת!!! מי שחי כאן בעולם חיי רוממות מבין שנבנה כאן בנין עד... יש כאן כריתת ברית שותפות משולשת עם הקב"ה שנתאוה להיות לו מדור בתחתונים ויש כאן איש ואשה שמוכנים לבנות איתו יחד את המדור הזה... ולהיות שותפים שלו להוריד לעולם עוד חלקיק אלוקות של 'חלק אלוק ממעל', וברגע שזה הנושא אז יש פה בנין עדי עד... הנושא פה זה לא רק להיות אצלה- בעולם הזה... אלא בעיקר 'להיות עמה' לעולם הבא!!! וממילא עיקר הדגש זה ה-עדי עד שבבנין!!! ה-שוש תשיש- בקיבוץ בניה לתוכה בשמחה... כן... מאוד הגיוני!!! כל זוג בוגר שמתחתן מבין שמדובר פה בעיסקה לטווח ארוך, וכגודל היקף ההבנה כך משתנה הגישה... יש זוג שההבנה שלהם מסתכמת בזה שהם השכילו להבין שהערב של החתונה זה לא כל החיים... וזה כבר הישג, כי יש כאלו שגם את זה לא מבינים... ויש כאלו שעוד יותר השכילו להבין שהתקופה הראשונה של החיים זה רק ההתחלה ולכן יש להם אורך רוח להכיל, להבין, לוותר, ולהכיר אחד את השני... וזה כבר פה מאוד כי יש כאלו שאחרי שבועיים כבר מפתחים ציפיות ומאבדים סבלנות... ויש כאלו שיש להם פתיל עוד יותר ארוך והם מבינים שמערכת יחסים זה משהו שנבנה במשך כמה שנים, הם מוכנים להשקיע ולעמול בבניית הקשר... **ויש!!! יש את השלב העוד יותר גבוה!!!** שאלו אנחנו אמורים לחתון... שכפי שאנחנו מבינים שחתן וכלה שחושבים שחיי הנישואין מתחילים ונגמרים ב'אירוע' של החתונה... זה מראה על ילדותיות וחוסר בשלות... אז על אותו משקל: אם אנחנו מבינים שאכן נבנה כאן בנין עדי עד... אם ככה המשמעות היא שאנחנו מתחילים לשתול כאן נטיעות בטווח של נצח נצחים!!! וכשההסתכלות היא בגובה שכה... אז יש נכונות ורצון וסבלנות ואורך רוח ברמה של נכסי דלא ניידים! בנין עדי עד!!! כל ההתנהלות היא אחרת לגמרי... וזו הסיבה שאנחנו רוצים שהכלה תלבש תכריכין...

את הבגדים הצבעונים של היום יום נשמור לאח"כ... אבל כעת ביום החתונה, אנחנו רוצים להבהיר לאותם שני צעירים שכעת יורים את אבן הפינה לבית שלהם... שיבינו שמדברים פה על חוזה באזור חיוג של תחית המתים... אגב: שאלתי פעם איש חברה קדישא: האם באמת תכריכין נראים כ"כ יפים כמו שמלת כלה?? והוא ענה לי: לא הבנת!!! התכריכים שהכלה לובשת זה לא התכריכין של רגע הקבורה... זה התכריכים של הרגע של תחיית המתים... בתחיית המתים התכריכים יראו כמו שמלת כלה... אז כן!!! החתונה נערכת באופי ובתמונת רקע של אזור חיוג תחיית המתים... שלב נוסף אחרי בית הקברות... **על בזה היקף של עיסקה אנחנו מדברים בחתונה!!!**

דבר המערכת

המשך מעמ' 1

יש ירדת הדורות... עשינו לך מנורה וכבתה... אבל אצל עולם הנשים?? שם אין ירדת הדורות!! אם בישראל שמוכנה להמשיך לקבל פקודות מה'... עכשיו יענקי בוכה... ה' מזמין פוסי ליענקי... עכשיו צריך להחליף למוישי... כעת ה' מזמין עמדת החתלה... כעת צריך ארוחת ערב... ביס לשושי... כעת את הרוגה... ה' מזמין מנוחה והרפיה... אם בישראל שככה מוכנה לקבל את ההוראות מה' ולא דואגת למילוי והמימוש העצמי שלה אז היא כבר עכשיו מושלמת!!! כל החיים שלה... כולם שוים לטובה!!!

ואגב: כזו הייתה שרה וגם... גם יצחק אבינו!! יצחק עמוד היראה!! עיקר העבודה שלו הייתה להמשיך!! להמשיך להיות מה שהוא... ולכן התורה לא מרחיבה הרבה לדבר על ביצחק... כי הוא לא כמו אברהם שצריך להתחיל לבנות את עול מלכות שמים!! יצחק הוא כבר הבן של אברהם... הוא הבן היהודי הראשון!! הוא ה'בנים אתם לה' אלוקים' הראשון... ועיקר העבודה של יצחק גלגול לנו מה זה להיות בן!! להסכים להישאר כאן... להיות בן ישראל... לא... לא ביקשתי ממך להתגייר... לא ביקשתי ממך להתחיל... עשיתי בשבילך את הכל... אני כבר עלית על ההר... אתה נולדת שם... כל מה שאני רוצה ממך שתמשיך!! שאל תתגלגל ותדרדר לי מההר ח'!!

זה שני סוגי תפקידים... ישנם כאלו שהתפקיד שלהם זה לעשות כבוד דרך ולנשום אבק שריפה ולהתחיל משהו חדש!!! ואילו ישנם נשמות שעיקר התפקיד שלהם זה להמשיך!! להמשיך להיות עקרת הבית של ה'... שמחכה כאן בשבילו... שיהיה לו בשביל מי... ובאופן כללי, בדרך כלל זה ההבדל בין תפקיד של איש לאשה... הבן תפקידו להיות כאפרים ומנשה... להילחם ולהפרות בארץ עניי... אבל את הבת אנחנו מברכים ישימך אלוקים כשרה, שכל שנותייך יהיו מקשה אחת של טובה!! תמשיכי להיות בתו של ה'...

שימו לב לסיני בתאריך

בשורה טובה...

אנחנו שמחים להודיע כי בס"ד יתקיים **סמינריון שלהבת** במלון המפואר ניר עציון שבהר הכרמל

החל מיום חמישי כ' חשוון עד מוצש"ק כ"ב חשוון 21-23/11/24 פרשת חיי שרה.

הסעות מירושלים למבני ברק

כשרות מהודרת במקום ערוך נהדר כל שטח היישוב

חדר גן כפרי 900*3 ₪

חדר גן דלוקס 960*3 ₪

חדר בבנין המרכזי דלוקס 980*3 ₪

- בהשתתפות הרבנים החשובים: הרב אברהם ישראל קליין שליט"א מרבני שלהבת
- הרב מרדכי נתן טאובר שליט"א בנו של ר' עזריאל טאובר זיע"א
- הרב שמואל פולק שליט"א עורך עלוני שלהבת ואז נדברו
- לנשים: הרבנית ל.דנציגר (בתו של הרב טאובר ז"ל) והרבנית ר. קליין.

לרישום ולפרטים ניתן להתקשר לטל':

052-762-4521

שעות מענה טלפוני: בוקר 10:00-13:00 ערב 20:00-22:30 בשאר השעות ניתן להשאיר הודעה

בס"ד

השלהבת עולה מאליה

השלוו! מקומות אחרונים נמוכין.

052-7160439

עד כאן הסברנו למה בחתונה מדברים על בית הקברות!!! אבל יש גם צד שני למטבע...
אם תשים לב: על אותו משקל: בבית הקברות אנחנו מדברים על חתונה!!! כן... יום האוכרה
נקרא בשם 'הילולא'!! כידוע... בארמית הילולא זה חתונה!! יום הפטירה נחשב כיום
חתונה... ולמה?? מאותה סיבה בדיוק!! אם ביום החתונה אנחנו עוסקים עסקה בסדר
גודל ובהיקף וטווח של תחית המתים... אז ברגע שכן אדם נפטר... אנחנו מלווים אותו
לקבר ואומרים לו: נפגש בחתונה!!! כלומר: השלמת את ההכנות לקראת גמר נישואין...
וכעת לא נוותר לך אלא- לך לקץ ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ הימין... הלוויה היא הפגישה
האחרונה שלפני החתונה... ולכן יום הפטירה נקרא יום הילולא... (מי שזכה להינשא, אז
יעמוד לגורלו יחד עם בת זוגו בצרור החיים, ומי שלא זכה, יעמוד לגורלו לבד בחיק ה'
(בצרור החיים)

מה שכן!!! האירוע הכי קשה בחיים זה להיות נוכח במעמד של קבורת מת...

המעמד האובדני הזה לא הולך בד בבד עם ארצות החיים... הדרך היחידה לשרוד כזה
מעמד זו אדישות... זו הדחקה רגשית שאנחנו מצליחים לייצר... או לחילופין ה-14 כוסות
יין שחז"ל תקנו בשעתו לבל לשתות בימי שבעה בגלל שהדרך היחידה להפסיק דעתו
של אדם חי מהמפגש מול המוות זה רק הסחת דעת... 'תנו שכר לאובד ויין למרי נפש...'
אין דרך אחרת להתמודד מול תאונה כזו חזיתית... מוות זו הכרזת מלחמה הכי חזיתית
נגד החיים!! ושוב: אם נדמה לך שיש בן אדם נורמלי שמתעסק עם מתים וזה משתלב
לו עם החיים... זה רק בגלל שהוא התרגל לחיות לצדי המוות... כלומר: התרגל לעבוד
ליד זה ולא לחשוב על זה כמו כל דבר שאנחנו מתרגלים לחיות לצידו ללא מחשבה... כי
זו תאונה חזיתית!! מי שחי את קיומו של המוות... התגובה הטבעית שלו אמורה להיות
'חצר מוות'!!! כן... ליקטן בן עבר היה בן שנקרא חצר מוות... וחז"ל אומרים שזו הייתה
אומה שלא הסכימה להתכחש לעובדה שנקראת מוות... וזה השפיע על כל ההתנהלות
שלם... שלא היה להם שום מוטיבציה לבנות ולהשקיע... לטפח ולתת לב ונשמה... והם
היו יושבים כל היום ומחכים למוות... ולכן הם נקראו חצר מוות... להגיד לך שהם נהנו
מהחיים?? ממש לא!!! אבל גם אי אפשר להתעלם מזה שהם היו האנשים היותר ריאליים
והיות מפוקחים מכולם בעולם...

עכ"פ זו תגובה הגיונית של בן אדם נורמלי שלא מתכחש לנתון הכי עובדתי שנקרא
מוות!! אם יש מוות זה אומר שאין בשביל מה. אין לאן... הכל נתקע במבוי סתם... ומי
שמאוד רוצה לקרא על זה 'חומר' מוזמן ללמוד חצי ממגילת קהלת שזו מסקנתו של
החכם מכל אדם

אלא!!! שהדרך האחת והיחידה ואין מלבדה!!! הדרך היחידה לאדם חי לעכל את המוות!!
זה רק בהכרה היהודית של אני מאמין האחרון שיהודי לא מת!!! ולא רק שלא מת... אלא
יש כאן תכנית... אנחנו חותרים לאיזושהו יעד... בונים פה משהו... ואח"כ שותלים אותו
באדמה בקבורה... השתיל נרקב... ואח"כ מגיע עולם הבא והוא יוצא ואוכל פירותיו...
זו הדרך היחידה להיות מצד אחד ריאלי ומאידך לפרוח ולשגשג ולא לנבול בחצר מוות...
זו האמונה היהודית!!! וזה המסר של פרשת חיי שרה!!!

אברהם אבינו עושה עסק גדול ממקום הקבורה של שרה אמנו... עצם העסק מנושא של
קבורה... אוטומטית מרים גבה... אוטומטית מקבל את השם: קבורה יהודית!!! זה לא
שיש קבורה יהודית וקבורה קתולית... אלא עצם המושג קבורה שהוא בכלל נושא... זה כל
הזכויות שמורות לאומה היהודית... כשהתורה מפרטת לנו לפרטי פרטים את כל המשא
ומתן סביב החתימת חוזה ברשות המקרקעין... ועל מה?? על קבורה!!! כאן בפסוקים
אלו יורד לעולם השפייץ אמונה (כלשונו של ר' עזריאל זצ"ל) שנקרא 'תחיית המתים'!!!
ההלו... אצל יהודי שום דבר לא מת!!! אצל יהודי כל מעשה או נטיעה... כן... גם נטיעה
קוברים בקרקע... גם את הורעון שותלים באדמה... אבל אף אחד לא רואה במעמד הזה
מינתה... מה כן רואים?? הורעים בדרמעה!! יש פה זריעה... יש פה הטמנה...

אגב: חז"ל כבר אומרים שלהטמנה בחול יש טבע מאוד מעניין: הוא מקרר את מה שקר
ומחמם את מה שחם... אם אתה מטמין בחול סיר חם, החול נחשב 'דבר שמוסיף הבל',
החום יחמם את הסיר וממילא אסור להטמין בזה בשבת... ואילו אם תטמין בזה מים קרים,
החול יקרר את המים עוד יותר... כלומר: החול משתף פעולה בהתאם למה שהטמנת בו...
אם היה יהודי שכל ימיו רץ לפני ה' ברשפי אש שלהבת קה ובנה איתו קשר מעמיק...
ברגע שהטמנת את הנפטר הזה בחול... הגוף הזה לא רק נשאר חם!!! אלא החום מחמם
אותו וממשיך לחמם אותו עד שיום אחד הסיר לחץ יתפוצץ ויקיץ ורננו שוכני עפר... אבל
אם הטמנת שם גוי גר... החום יקרר אותו והוא יישאר שם לנצח... כלומר: האדמה שבה
קוברים את המת... מי שחי כמו גוי רואה פה את הסוף... ואילו יהודי שבאמונתו יחיה...
רואה פה הטמנה בדבר המוסיף הבל... יש פה הטמנה שהולכת ומתחממת לקראת יום
שכולו שבת...

זו הדרך היחידה איך לחוות מוות במבט של חי... להבין שאנחנו בונים כאן משהו... נוטעים
חיי עולם... ושום דבר לא נעלם!!! בל נשכח שהתכנית המקורית של אדם הראשון זה
להיות הגן של גן עדן... ומאז שהוא חטא הוא לא פוטר מתפקידו אלא הוא משלח
להמשיך להיות הגן של גן עדן רק בשלט מרחוק... כאן בעולם הזה אנחנו מנשכים
לנטוע חיי עולם- בתוכנו!! כל פעולה שחוקת שחוזרת על עצמה בחיים... אם זה המשק
בית היומיומי... שוב לקלף, שוב לבשל, שוב לאכול, ושוב אשר יצר, ולהוריד מהשלחן,
ולהדיח כלים, ושוב להכין אוכל, ושוב להחליף מצעים, ולכבס, ולתלות, ולקפל וחוזר
חלילה... כל מעשה שחי היום... מת למחר!!! אם בישראל שסידרה את הבית אתמול וכל
הכבוד לה... אני מגיע הביתה היום ושוב הכל סקנדל... אין זכר לסדר... איפה הסדר של
אתמול?? מת!!! מה שעשינו אתמול מת היום, ומה שנעשה היום מת מחר!! וככה אנחנו

חיים את כל החיים שלנו...

אז לא!!! אברהם אבינו מגיע ומגלה לנו שאצל יהודי אין מת!!! אצל יהודי כל מעשה
שאנחנו עושים אותו מתוך הכרה שאני פה שותף של ה', אני לא סתם מסתובב סביב הזנב
של עצמי... ה' הוא זה שברא את עולמו ואותו ומתזמן ממני את כל הפעולות האלו... ואם
אני מוכן להיות שותף של ה' בזה הרי 'צדיק באמונתו יחיה'!!! צדיק עם הכרת האמונה
שלו מחיה כל פעולה מתה... הופך כל הווה לנצח!! שרה בצדקתה הפכה מעוד בן תמותה
חד פעמי... לקבורת שרה!! שרה אמנו יושבת ממתינה לקץ הימין... ממתינה עד שאחרון
בניה יכנס גם הוא לסעודת שבת ומנוחה לחיי העולמים ואז היא תופיע...

וכאן יש נקודה מאוד מאוד יסודית שחשוב לדעת אותה:

יש כאלו שאין להם בעיה... הם הפנימו שיש עולם הבא... שעיקר החיים והנצח זה שם
בעולם האמת... נו... אז מה כאן?? כאן זה סתם עולם השקר... כאן צריך בסה"כ להתנהג
יפה... לחשוף מצוות... ושם מחלקים את הפרסים... שם מקבלים "ח נהרות אפרסמון
דכין... והלאה!!! בא נתקדם עוד צעד אחד קדימה... אם אכן באמת העולם הזה הוא
בסה"כ פרוודור ועולם השקר, ואילו עולם האמת שם זה הטרקלין והעיקר... אז העולם
הזה הוא סתם שטויות... הכל שקר אחד גדול... נו... לא נכון?? משהו פה לא נכון??

אז לא!!! זה ממש לא נכון!! כי אם העולם הזה הוא באמת תחית כלום... אז מה העניין
לקבור?? הרי את מה קוברים? את הגוף העכור הזה של העולם השקר הזה... נו... סו"ס
התפטרנו ממנו... סו"ס הבן אדם הגיע לעולם האמת והנצח... אז מה אתה מתייחס לגוף
שלו כמו אתרוג?? והכי הכי: למה אצל יהודים קדושת החיים זה הדבר הכי יקר בעולם...?

אלא מאי?? מוכרחים להבחין בחילוק הדק: כן!! העולם שלנו שקר... כי העיקר זה בעולם
הבא... אבל מה יש בעולם הבא?? רק רק מה שעשית בעולם הזה!! הגוף שלנו כאן
בעולם הזה הוא עכור ומושך לכיוון מטה... אבל מה יש בעולם הבא?? הגוף הזה בעצמו!!
הוא הוא זה שיקום ויהפוך מכתנות עור לכתנות אור!!! זה לא שהעולם הזה הוא שקר
ונגמר... ואז מתחיל אירוע חדש ואמיתי שנקרא העולם הבא... ממש לא!!! מי שככה חושב
הוא לא התחיל להבין את הסוגיה... העולם הזה שלנו הוא הכי הכי יקר!! כי כאן בעוה"ז
ורק כאן קיימים השתילים והזרעונים שבהם ניתן לנטוע ולייצר עולם הבא... רק בפועל זה
מתגלה בעולם הבא!! ולכן העולם שלנו נקרא שקר... לא בגלל שהוא סתם בלוק... אלא
בגלל שהוא ארון חשמל!! ארון חשמל זה האזור הכי רגיש ויקרתי בכל המתחם... בארון
חשמל נמצא לוח הבקרה של כל הקמפוס... רק אל תצפה שהארון חשמל יראה כמו
אולם שמחות... אדרבה... הארון חשמל משעמם למדי... חשוק... מלא כפתורים... ומשהו
ששייך ל'מבוגרים'!!! בזה מתבטא שהעולם שלנו נחשב עולם השקר... כי בפועל אתה
לא רואה כלום... ממנו אתה מפעיל את הכל... ותכל'ס כאן ועכשיו לא נעשה כלום... כן...
גם הארון חשמל מדליק את כל התאורה של הבנין ואל תתפלא שהארון חשמל עצמו
ישאר חשוק ויצטרכו פנס... ואם בקיץ יצטרכו להדליק את כל המיזוג המרכזי של שמונת
הקומות... המתגים נמצאים בלוח חשמל... ואל תתפלא אם מי שיעמוד שם וילחץ על
הכפתורים ישאר מזויע...

בזה מתבטא השקר של העולם שלנו... בזה שטובה קורת רוח בעולם הבא יותר מכל חיי
העולם הזה... אבל זה לא סתירה לרגע שיפה שעה אחת של תורה ומעשים טובים כאן
בעולם הזה מול ארון החשמל בפועל מכל חיי העולם הבא שאתה כבר יצאת מהגיגון של
גן עדן וכבר אין לך רשות לשחק בכפתורים ולנטוע חיי עולם או חלילה לקצץ בנטיעות...
ולכן בשורה התחונה קבורה זה דבר מר!! סו"ס ווי על שופרא דבלי בעפרא... חבל לנו על
ארון חשמל שעד עכשיו בנה עולמות וכעת נפרדה החבילה והמתג כבר לא יכול להפעיל...
זו נקודת המרידות!!! אבל מעבר לזה אין פה שום דבר שמת!!! אין פה מעשה אחד שנאבד
ואדרבה... מקובלנו מהאר"י הקדוש ויע"א שהיות ושכר מצוה בהאי עלמא ליכא, ממילא
כל המצוות שאדם עושה בעולם הזה אוטומטית נכנסים להקפאה בפק"ם של עולם
האמת... כלומר: כל עוד האדם חי המצוות שלו כניכול מתות!!! מוקפאות כמו מת!!!
ואילו ברגע שאדם מת... באותו רגע כל המצוות והמעשים טובים מתנערים לחיים... ובבת
אחת מתגלה ששום דבר לא מת... אדרבה... הנטיעה והשתיל לפתע יצא ומתגלה...

כמידי שנה התורה מפגישה אותנו עם ההשקפה הנכונה מול המוות!! ואין מפלט אחר...
אסיים במשפט שאני לי אם אומר... לשמוע אם שכולה חילונית שרוצה להנציח את בתה
שנהרגה שם בשביעי באוקטובר... זה עצוב מאוד... כואב מאוד לשמוע על חיים שנגרעו
באיבם!! על אותה בת שאיננה!!! אבל לא נעים לומר... לשמוע את האמא שרוצה להנציח
את זכרה של בתה באמצעות פסטיבל חווייתי ששם נאכל את המאכלים שהיא אהבה...
נקריא את השירים ונצחק את הצחוק היפה שלה... זה לבכות פעם שניה!!! זה לא לבכות
על המת!! אלא על המת החי!!! רבש"ע: אותה בת כבר עלתה לגנוי מרומים ונשמתה
צרורה בצרור החיים... אבל מי שנותר כאן בחיים... לידעד לידעד... אם רק זה מה שנותר
להם בחיים... או הרחמנות היא בכפלי כפלים... והרחמים פה זה כבר לא על המוות אלא
על חיים חסרי משמעות שכאלו... כמובן שזה לא נאמר בנימת טענה או תביעה... סו"ס
מדובר בתינוקות שנשבו עם המון השתתפות בכאב... אבל אדרבה... הכאב הוא בכפליים
על עצם החיים המשמימים האלו... ועל אלה אני בוכיה!! עליהם אנחנו צריכים להתפלל!!
שיזכו לטעום חיים אמיתיים... שיזכו לקבל אחיזה ושייכות בחיי עולם שנטע בקרבנו...
שיתנחמו בעצם שינוי התפיסה של הכ"ף הקטנה של 'לבכותה' שברגע שמדובר בחיי
שרה שדבקה ברצון בה' אז יש פחות מה לבכות כי שום דבר פה לא מת... חיים כולכם
היום!!! כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא...

"וצדיק באמונתו יהיה"

מאת הרב ישראל קליין שליט"א

למה השדכן משקר?

אלקים מושיב יחידים ביתה מוציא אסירים בכושרות (תהלים סח, ז) עכ"ל המדרש. ומבאר בעל התניא ז"ל: ביאור הויכוח שהיה בינה ובין רבי יוסי בר חלפתא, שרצתה לומר שהזיווג נתלבש גם כן בטבע, כמו במשא ומתן ושאר דברים שמתנהגים על פי הטבע, שאם יעשה כפי הטבע יצליח לו המשא ומתן וכדומה.

אבל, באמת הזיווגים הם למעלה מן הטבע היינו שלא נתלבשו בטבע כלל ואותו מעשה היה הוראה לזה, שאם היה על פי הטבע היינו כאשר נשתוו בטבעם או שלא היה בטבעם שווה כלל, היתה יכולה למצוא מזג השווה באלף עבדים ואלף שפחות שיהיה אחד שווה עם זולתו, אך מה שלא עלה זיווגם הוא לפי שבת קול מכרזת בת פלוני לפלוני לא בדרך הטבע, ופירוש הבת קול מכרזת וגוזר שיהיה כך, לא התנהגות הדבר על פי סיבה.

ולטעם זה כל השידוכין נגמרים על ידי שקרים דשדכן ולא על פי האמת ולמה לא יהיה על פי האמת כמו משא ומתן, הרי נאמר כי יקח איש אשה, אך הענין הוא שלא נתלבשו הזיווגים בטבע ואין סיבת הטבע מקיימת אלא אדרבה מקלקלת, אלא מעל הטבע קיומה והוא ההנאה על פי טעות, שהרי המזלות מקור הטבע להשפיע השכל האנושי וסיבת הטבע בכל פרט ידוע למלאכים שלוחים בלבד ואשר לא ניתן לשלוחים כמו הזיווגים לא יוכלו המזלות להנהיגם **ועל כן לא על פי שכל ודרך הטבע יוגמר הזיווג אלא על פי טעות השכל כי אין כח בשכל לגומרה** וזהו שרמז לה הוא מזווג זיווגים פירוש ולא שלוחי השפע כמלאכים ומזלות, אלא הוא בעצמו והוא הכרוז שנכרז בת קול כדוגמת גזירת המלך בעצמו עכ"ל.

נמצינו למדים שהגם שאת הכל בעולם עושה ומונהיג בורא עולם, מכל מקום ישנם דברים שאותם מוסר הקב"ה להנהגת הטבע, לשלוחים, להנהגת המלאכים. לא כן ענין הזיווג שאותו מכוון ה' יתברך באופן ישיר מה' אשה לאיש למעלה מכל דרכי והנהגת הטבע.

כאשר בני זוג באים לקבלת יעוץ או הכוונה בעניני נישואין, הנושא הראשון היסודי והבסיסי שמשדלים להדריך אותם לקראתו הוא נושא האמונה התמימה, כי הקב"ה הוא אשר זיווג ביניהם ולכן עליהם לקבל את מעשיו באהבה.

רק כאשר הם מודעים וחיים באמונה זו ומקבלים באהבה את רצון ה' וכל הנידון הוא כיצד להתמודד עם הנסיון, רק אז נוכל לעזור להם.

זו היא קבלת עול מלכות שמים שעל פיה היהודי מקבל על עצמו ומשריש בליבו פנימה: אני לא בעל הבית כאן. הקב"ה יודע בדיוק מה הוא עושה, ואם הוא זיווג לי את בן או את בת זוגי, בודאי יש טעם וסיבה לכך ועלי לנסות בכל מחיר לחיות עמו.

מורי ורבי הגאון רבי עזריאל זצ"ל היה רגיל לשאול את בני הזוג הבאים ליעוץ, לו יצויר שהייתם עומדים עתה לפני החתונה האם הייתם נישאים זה לזה, בדרך כלל שניהם טוענים בלהט, כי בשום אופן לא היו נישאים זה לזה.

לנוכח תשובה זו נשאלת השאלה כיצד מתיישבות טענותיהם עם יסוד האמונה הפשוטה כי אין לו לאדם זיווג מוצלח יותר ממה שנתן לו בורא עולם, שהרי הוא יתברך ורק הוא יודע מה באמת טוב לי, ואם הוא בחר את השידוך הזה הרי שזיווג זה הוא הטוב ביותר עבורי. ללא ידיעה בסיסית זו אין טעם לתת כלים להתמודדות בחיי הנישואין, שהרי העיקר חסר מן הספר, אין ספק שאם נחזור ונשנן תמיד בלבנו מהשם אשה לאיש, השם הוא השדכן שלי, יהיה לנו נעים יותר, קל יותר ונחמד יותר להתמודד:

לא אחת, בעקבות קשיים בחיי הנישואין, שומעים מפי זוגות את הטענה, תראה! מלכתחילה העסק לא היה מוצלח, ההורים דחפו אותי לשידוכים, או הסתנורתי ברגע הראשון, אחרים אף מאשימים את השדכן שהונה ורמה אותם, הכסף שלהם שיגע אותי, ה"יחוס" שלהם דיבר אלי, טענות אלו טענות הבל הן, ואין מקומם בבית יהודי של עובדי ה', אין מציאות כזו!!!

בורא עולם עושה ויעשה לכל המעשים. אף אחד לא סובל בחינם, אף אחד אינו נדחף לנישואין מבלי שדחפוהו מן השמים, אף אחד אינו מסתנורר מבלי שסינורוהו מן השמים.

הקב"ה הוא זה שיושב ומזווג זיווגים הוא ואין בלתו, וכך מובא בחז"ל אמר רב משום רבי ראובן בן אצטרובילי מן התורה ומן הנביאים ומן הכתובים מה' אשה לאיש, מן התורה דכתיב ויען לבן ובתואל ויאמרו מה' יצא הדבר, מן הנביאים דכתיב ואביו ואמו לא ידעו כי מה' היא, מן הכתובים דכתיב בית והון נחלת אבות ומה' אשה משכלת (מועד קטן דף יח ע"ב).

מובא בשם בעל חידושי הרי"ם מאיר ביאור שמאיר באור מיוחד את מאחז"ל זה.

שלושת הגורמים שנראים בעיני העולם כקובעים ומכריעים בשיקולי בחירת הזיווג הם א. משפחה ב. מראה ג. ממון. אולם חז"ל במאמר הנ"ל מורים לנו כי גורמים אלה קובעים רק למראית עין, האמת שהכל נגזר בידי ההשגחה ע"י קורא הדורות מראש שיקולים של משפחה מראה וממון אינם אלא האמצעים והכלים של ההשגחה העליונה לסבב להנהיג ולקבוע את הזיווג הנכון.

כנגד שיקול ההכרעה לפי יחוס ותכונות המשפחה מביאים חז"ל את פרשת אליעזר ורבקה, בה היו גורמים אלה לכאורה הסיבה שאליעזר נשלח לשם הוא בגלל "כי אם אל משפחתי ואל בית אבי" ועם זאת מדגישה שם התורה מה' יצא הדבר.

כנגד ענין המראה מביאים חז"ל את האמור בשמשון שהלך אחרי מראה עיניו (סוטה ט) ולכאורה זה היה גורם השידוך, אך באמת לא היה זה אלא אמצעי לקיים את מה שכבר נגזר מראש 'כי מהשם היא', וכנגד ענין הממון כגורם לכאורה בבחירת הזיווג מציבים חז"ל את הכתוב במשלי **בית והון נחלת אבות ומה' אשה משכלת** שלאמיתו של דבר אין קשר בין השניים אלא הקב"ה הוא המזווג זיווגים.

וכשנעמיק בענין נמצא שמימרא זו תמוהה מאוד. וכי ישנו דבר בעולם שאינו מאת השם? מהי הרבותא ששידוך נעשה על ידי ה' הרי הוא עושה ויעושה ויעשה לכל המעשים, ולא זו בלבד אלא שהגמרא מביאה לכך סימוכין מן התורה ומן הנביאים ומן הכתובים והרי זה דבר פשוט.

מובא בפסיקתא דרב כהנא פסקא ב אות ד מטרונא שאלה את ר' יוסי בר' חלפתא אמרה לו לכמה ימים ברא הקב"ה את עולמו אמר לה לששה ימים דכתיב כי ששת ימים עשה השם (שמות לא, ז) אמרה לו: ומה הוא יושב ועושה מאותה השעה אמר לה מזווג זיווגים בתו של פלוני לפלוני אשתו של פלוני לפלוני ממנו של פלוני לפלוני.

אמרה והדה היא אף אני יכולה לעשות כן כמה עבדים וכמה שפחות יש לי ובשעה קלה אני יכולה לזווג אמר לה אם קלה היא בעיניך קשה היא לפני הקב"ה כקריעת ים סוף. הניחה ר' יוסי ברבי חלפתא והלך לו מה עשתה נטלה אלף עבדים ואלף שפחות והעמידה אותן שורות שורות ואמרה פלן ישא לפלנית, פלנית תשא לפלן וזיווגה אותן בלילה אחד. ובצפרא אתון לגבה דין רישיה פציע דין עייניה שמיטה דין רגליה תבירא דין אומר לית אנא בעי לדא ודא אמרת לית אני בעי לדין תרגום בבוקר באו אליה זה ראשו פצוע זה עינו שמוטה זה רגלו שבורה זה אומר אני רוצה בזו וזו אומרת אני רוצה בזה.

שלחה והביאה את ר' יוסי בר חלפתא אמרה לו: אמת! היא תורתכם נאה ומשובחת היא! על כל מה שאמרת יפה אמרת, אמר לה: ולא כך אמרת לך אם קלה היא בעיניך קשה היא לפני הקב"ה כקריעת ים סוף.

מה הקב"ה עושה מזווג על כורחן שלא בטובתן הדא הוא דכתיב:

סדרת שיעורים חדשה של הרב ישראל קליין שליט"א, להצית את השלהבת

קול הלשון. מספר ישיר: 073-2951352 להקיש 2 ואח"כ 1.